

ชื่อเรื่องวิจัย

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน

โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตร

วิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ

จัดทำโดย

อาจารย์ภัทรภรณ์ นิลนวล

งานวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาทางการศึกษา
วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ กรุงเทพมหานคร

ปีการศึกษา 2562

หัวข้อบทคัดย่อ	การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนศึกษา
ผู้วิจัย	ภัทรภรณ์ นิลนวล
สาขาวิชา	ภาษาอังกฤษ
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษา ประกาศนียบัตรชั้นปีที่ 1/7 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนศึกษารณ์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาโดยใช้หน่วยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้รายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เรื่อง I love traveling on a holiday บทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน และแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ ร้อยละ และ t - test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า

ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษจากบทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน มีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

คำสำคัญ: แบบฝึกทักษะ, แบบฝึกการอ่านบทความ

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยเรื่องนี้สำเร็จอย่างสมบูรณ์ ได้ด้วยความช่วยเหลืออย่างยิ่ง จากอาจารย์กัณฑ์ชาติ เมธาโชติมณีกุล หัวหน้าศูนย์วิจัยของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการณั ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำปรึกษา และข้อมูลต่างๆ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สาขาวิชาคอมพิวเตอร์และสำนักวิจัยของวิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการณั ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำตลอดจนตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้การวิจัย

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาวิจัยนี้ ผู้วิจัยขอน้อมบูชาพระคุณบิดามารดาและบูรพาจารย์ทุกท่านที่ได้อบรมสั่งสอนวิชาความรู้ และให้ความเมตตาแก่ผู้วิจัยมาโดยตลอด เป็นกำลังใจสำคัญที่ทำให้การศึกษาวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี

ภัทรภรณ์ นิลนวล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	(ก)
กิตติกรรมประกาศ.....	(ข)
สารบัญตาราง	(ค)
บทที่ 1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย	3
สมมติฐานการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	4
บทที่ 2 เอกสารและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง.....	5
ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	6
แบบฝึกทักษะ.....	18
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	18
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	21
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	21
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	23
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	24
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	26
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	26
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	27
สรุปผล.....	29
อภิปรายผล.....	30
ข้อเสนอแนะ	31

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ภาคผนวก	32
บรรณานุกรม.....	35
ประวัติผู้เขียน	38

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่สำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารกับคนทั่วโลก(เปรมจิต ปีท 2551: 3) การเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อติดต่อสื่อสารให้เข้าใจในแนวทางเดียวกันให้ชัดเจนและมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันทั่วโลกและผู้เรียนสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยเฉพาะโลกปัจจุบันเป็นยุคแห่งสังคมข่าวสารและสารสนเทศ การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกำลังเป็นที่นิยมน้อย่างแพร่หลาย หนังสือ วารสาร นิตยสาร ตลอดจนการประชุมเชิงวิชาการต่างๆเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในปัจจุบันนี้ ได้กล่าวถึงการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารทั้งสิ้น (สุจิตรา สวัสดิ์วงศ์ 2539:47) และตามที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 กล่าวถึงว่าทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ ซึ่งในปัจจุบันนั้นมีความสำคัญและมีความจำเป็นในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการติดต่อสื่อสาร การศึกษาหาความรู้และการเรียนรู้สิ่งต่างๆ การประกอบอาชีพเพื่อสร้างรายได้ซึ่งไม่ได้แค่เพียงในประเทศเพียงอย่างเดียว แต่มีการติดต่อสื่อสารกับต่างชาติเพื่อการศึกษาหรือการติดต่อทางธุรกิจ การพัฒนาด้านเทคโนโลยีต่างๆที่ใช้ในการพัฒนาประเทศชาติเพราะฉะนั้นบุคลากรจึงต้องมีความเชี่ยวชาญด้านภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารและภาษาในโลกลนี้ก็มียู่มากมายหลายภาษาและเมื่อต้องเราต้องสื่อสารกันจึงจำเป็นต้องใช้ภาษาที่เข้าใจทั้งสองฝ่ายซึ่งนั่นก็คือภาษาอังกฤษที่เราใช้กันทั่วโลกและใช้เป็นภาษากลางเพื่อติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติ และรวมทั้งการเรียนรู้วัฒนธรรมต่างชาติเพื่อเข้าใจในความหลากหลายของวัฒนธรรมที่มีอยู่ในโลก(หลักสูตรแกนกลาง 2551 : 190)

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะการสื่อสารภาษาอังกฤษมีบทบาทในฐานะเป็นภาษาสากล การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ที่กล่าวมานั้นทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุด เนื่องจากเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน และเนื่องจากทักษะการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิดความเข้าใจและความรู้สึกในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน การเรียนรู้ทางด้านภาษา โดยเฉพาะภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องมีความรู้และฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษให้เกิดความชำนาญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะด้านการพูด การเรียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ได้ผลนั้นผู้เรียนจำเป็นต้องมีการฝึกฝนพูดเพื่อให้การสื่อสารภาษาอังกฤษสัมฤทธิ์ผลเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจและมีความต้องการพัฒนาทักษะการพูดของตนเองตามสถานการณ์หรือตัวกำหนดที่ได้รับมอบหมายได้ทักษะการพูดนับว่าเป็น

ทักษะหนึ่งที่ทำเป็นประจำมากเนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (คุณทลีย์ ไวทยวนิช.2545:1) และ เออร์(Ur.1981:2) ได้กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร

กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญดังกล่าว จึงจัดให้มีหลักสูตรภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาเพื่อมุ่งมั่นให้เยาวชนนำความรู้ในการใช้ภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเอง แสวงหาความรู้และประกอบอาชีพ (กระทรวงศึกษาธิการ:2545) นอกจากนี้การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์ ฝึกให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็น การเตรียมความพร้อมการพูดในสถานการณ์จริง เพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ (Ellis; Johnson. 1944:39)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขั้นพื้นฐานมุ่งเน้นให้ผู้เรียนพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารตลอดจนสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้เป็นประโยชน์ในการแสวงหาความรู้และวิทยาการใหม่ๆในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากที่ผู้วิจัยได้ปฏิบัติการสอนในรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง2รหัสวิชา 20000-1201ของนักศึกษาชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัย เทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนการ ได้พบปัญหาและอุปสรรคว่านักเรียนส่วนมากประสบกับปัญหาในการพูด และการเรียบเรียงประโยคอีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการพูดภาษาอังกฤษ จึงทำให้นักศึกษาต้องปรับปรุงและปรับเปลี่ยนการเรียนทักษะการพูดภาษาอังกฤษซึ่งวัดได้จากผลทดสอบจากการเรียนรายวิชา ภาษาอังกฤษในชีวิตจริง ในปี 2562 ผู้วิจัยพบสาเหตุสำคัญที่ทำให้ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นั้นคือนักเรียนส่วนมากไม่ได้ให้ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับนักเรียนเองขาดความเชื่อมั่นในตนเองและไม่กล้าแสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษ สื่อสารด้านการพูด

จากสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่าการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษจะเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหาด้านการพูดภาษาอังกฤษและพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ผู้วิจัย จึงสนใจที่จะนำแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษมาใช้แก้ปัญหที่เกิดขึ้น ในรูปแบบของแบบฝึกบทสนทนา ภาษาอังกฤษมาทดลองกับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ พัฒนการ ภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา 2562 เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อให้ นักเรียนสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา โดยการใช้นวัตกรรม ทักษะภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษจากบทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน มีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษหลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการทำวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ภาคเรียนที่เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 10 ห้อง รวม 484 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1/7 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเป็นห้องเรียนที่ละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน โดยใช้หน่วยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ การสอนโดยใช้แบบบทสนทนาภาษาอังกฤษ
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาที่ดำเนินการ

ระยะเวลาในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เรื่อง Describing People, Talking about Jobs, Shopping for Clothes ตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) พุทธศักราช 2556 สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. นักเรียนมีความสามารถในการพูดสื่อสารภาษาอังกฤษได้คล่องแคล่วยิ่งขึ้น
2. ได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะ

1. บทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน หมายถึง แบบฝึกในหนังสือเรียนที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ นักเรียน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีขึ้น

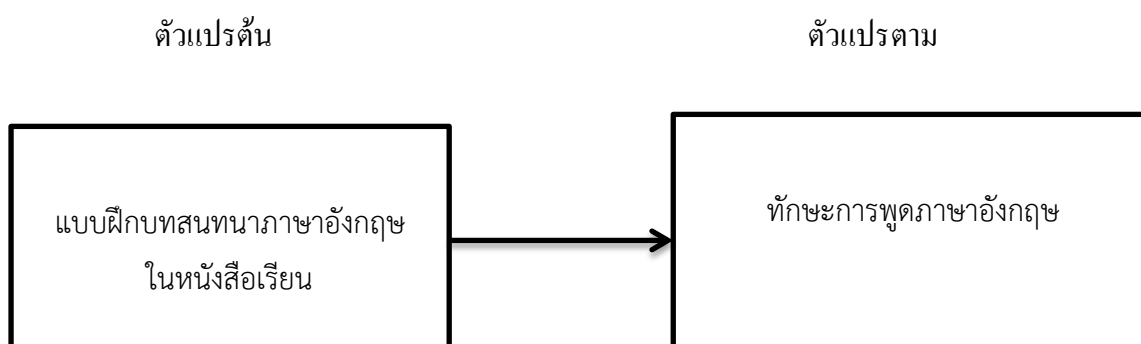
2. ความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโต้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพโดยวัดจากแบบฝึกบทสนทนา และเกณฑ์การประเมินด้านการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

3. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณวิทย์พัฒนศึกษาที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่1 ปีการศึกษา2562

4. วิทยาลัย หมายถึง วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณวิทย์พัฒนศึกษา

1.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากกรอบแนวคิดในการทำวิจัย เรื่องการพัฒนาทักษะการพูดของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณวิทย์พัฒนศึกษา โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียน ปรากฏดังแผนภาพที่1

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทย์พาณิชย์การ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษ เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการวิจัยโดยใช้เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

- 2.1.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.1.2 ความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.1.3 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
- 2.1.4 การวัดและประเมินผลการพูด

2.2 แบบฝึกทักษะ

- 2.2.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ
- 2.2.2 ความสำคัญของแบบฝึกทักษะ
- 2.2.3 การสร้างแบบฝึกทักษะ
- 2.2.4 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี
- 2.2.5 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

2.3.งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.3.1 งานวิจัยในประเทศ
- 2.3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

2.1 ทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

2.1.1 ความหมายของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญมาก เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร (คุณท ลีย์ ไวทยวิช.2545:1) และเออร์(Ur.1981:2) ได้กล่าวว่าทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับการดำเนินชีวิตประจำวันดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจึงได้มุ่งเน้นการพูดเพื่อการสื่อสารเป็นสำคัญโดยผู้สอนพยายามสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วและมีประสิทธิภาพ

สุมิตรา อังวัฒนกุล(2540: 167) ที่กล่าวว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่สุดในการเรียน ภาษาต่างประเทศ เนื่องจากการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และ เข้าใจจุดหมายของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ทักษะการพูดถือว่าเป็นทักษะที่สำคัญในการ ประกอบอาชีพธุรกิจต่างๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญ และจำเป็นมากเพราะผู้พูดได้ยอมสามารถฟังผู้อื่นพูดเข้าใจได้และจะช่วยให้อ่านออกและเขียนง่ายขึ้นด้วย อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ได้เกิดจาก ความเข้าใจและจดจำดังนั้นการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในปัจจุบันจึงควรให้ ความสำคัญกับทักษะการพูดให้มากขึ้น

อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 316) ได้ให้ความหมายว่า ทักษะพูดเป็นทักษะทางสังคม (Social Skill) การ พูดอย่างมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับความรู้องค์ประกอบทางภาษา และความตระหนักถึงลีลาภาษา ตลอดจน การสื่อความหมายโดยสื่อที่ไม่ได้เป็นตัวภาษา (Non-Verbal Medium) ภาษาพูดมีลักษณะเฉพาะของตนเอง ซึ่งประกอบด้วยการใช้ลักษณะภาษาต่อไปนี้บ่อยครั้งกว่าภาษาเขียน คือ การรวมคำให้สั้น (Contractions) บุรุษสรรพนาม (Personal Pronoun) คำถาม (Questions) คำที่เป็นรูปธรรม (Concrete Words) คำที่มีพยางค์ สั้น ๆ (Fewer Syllables) การทวนคำ ทวนความ (Restatement) การซ้ำคำ ซ้ำความ (Repetition) การออก อุทาน(Interjection) นอกจากนี้ โครงสร้างทางภาษามักไม่เป็นระเบียบแบบแผนเหมือนภาษาพูด เพราะมีการ กล่าวด้วยความลังเล การพูดกลับไปกลับมา การเปลี่ยนตัวประธานในข้อความ

อวยชัย ผกามาศ (2542 หน้า 1-2) กล่าวถึง ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือการสื่อสารทาง ความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ โดย ใช้คำ เสียง ภาษา และกริยาท่าทาง ได้อย่างถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณีนิยมของสังคมให้ผู้ฟัง รับรู้และได้รับการตอบสนอง

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2540 : 16) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและเข้าใจ จุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้น ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญต่อบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน

สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นที่อย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะที่ซับซ้อนและต้องเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานานไม่ใช่เกิดจากความเข้าใจหรือจดจำ

เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ (2540 : 20) อธิบายว่า การพูด หมายถึง การแลกเปลี่ยนข่าวสารต่างๆ ซึ่งแต่ละครั้งจะต้องประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การพูดจะมีประสิทธิภาพหรือประสบความสำเร็จได้นั้น ผู้พูดจะต้องสามารถใช้สำเนียงและถ้อยคำที่มีความถูกต้องและสามารถใช้พฤติกรรมที่ไม่ใช่คำพูดให้สอดคล้องเหมาะสมด้วย

เดือนใจ เฉลิมกิจ (2545 : 57) ได้ให้ความหมายว่า การพูดเป็นทักษะที่สอนยากเพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการสื่อได้ เช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

พรสวรรค์ สีป้อ (2550 : 163) ได้ให้ความหมายว่า การพูด คือ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในสังคม เป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป ต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตัวเอง และต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้น จุดประสงค์ของทักษะการพูด คือ สามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ไวยากรณ์ผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสม นอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การพูดเป็นการสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษา และท่าทางเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจ และข่าวสาร ให้ผู้ฟังได้รับรู้จุดประสงค์ของผู้พูดเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมาก การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้นผู้พูดจะต้องสามารถใช้น้ำเสียงถ้อยคำและมีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์ ไวยากรณ์และวัฒนธรรมได้อย่างถูกต้อง นอกจากนั้นยังต้องสามารถใช้พฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่ใช่คำพูดได้สอดคล้องเหมาะสมอีกด้วย ดังนั้น ทักษะการพูดจึงต้องอาศัยการฝึกฝนเป็นเวลานาน จึงจะทำให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพ

2.1.2 ความสำคัญของทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

กุศยา แสงเดช (2548 : 136) ได้กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการสื่อสาร ในการสอนทักษะการพูดเบื้องต้น มุ่งเน้นให้ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสารได้ในสถานการณ์จริง สิ่งสำคัญ คือ ตัวครูผู้สอนจะต้องให้ความถูกต้อง รูปแบบ เสียง ดังนั้น กิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติตามแบบหรือตัวอย่างที่กำหนดเพื่อนำไปสู่ขั้นการสอนพูดให้มีประสิทธิภาพและได้ผลสัมฤทธิ์สูงสุด การเตรียม

กิจกรรมที่จะนำไปสู่กิจกรรมการสอนพูด ครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความถูกต้อง เหมาะสมกับสถานการณ์ และระดับภาษาที่เหมาะสมกับผู้เรียน

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532 : 55-56) ได้กล่าวถึง การสอนทักษะการพูดโดยเน้นการพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำภาษาอังกฤษที่เรียนมาแล้วมาใช้ในการสื่อสารได้ และฝึกความเข้าใจในการฟังภาษาอังกฤษของชาวต่างประเทศ โดยที่ผู้เรียนไม่จำเป็นต้องออกเสียงชัดเหมือนชาวต่างประเทศ ทั้งนี้ ในการสนทนา ครูมีหน้าที่ช่วยเหลือแนะนำ และควรคำนึงว่าผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจสิ่งที่ตนเองต้องการจะสื่อความหมายหรือไม่ ถ้าผู้ฟังเข้าใจดีก็ถือว่าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารได้ ถึงแม้ว่าจะพูดผิดไวยากรณ์หรือใช้ศัพท์ผิดก็ตาม ตัวอย่างจุดประสงค์ของทักษะพูดมีดังนี้คือ ฟังการสนทนาแล้วพูดออกความคิดเห็น พูดต่อหรือถามเกี่ยวกับสิ่งที่สนทนา พูดออกคำสั่งได้ตามที่ต้องการ ตั้งคำถามหรืออภิปรายเกี่ยวกับสิ่งที่อ่าน พูดหรืออ่านรายงานให้ผู้อื่นเข้าใจ พูดและสนทนาได้ตามความต้องการในชีวิตประจำวัน เช่น ให้เชิญเพื่อนไปงานเลี้ยงวันเกิด ให้สนทนาเกี่ยวกับการทำงานในระหว่างปิดเทอม ให้สัมภาษณ์เพื่อรับสมัครเข้าทำงาน ให้แสดงความคิดเห็นและขอความคิดเห็น

พรสวรรค์ สิปโป (2550: 166) กล่าวว่า การสอนทักษะการพูดมักจะสอนควบคู่ไปกับทักษะการฟัง การสอนแบบเดิมมักจะเป็นการฝึก โดยให้คนหนึ่งถามอีกคนตอบ ทั้งคำถามและคำตอบจะถูกกำหนดไว้ สามารถเดาคำตอบได้ มักจะมีคำตอบที่ถูกเพียงคำตอบเดียว ซึ่งได้กำหนดไว้ก่อนแล้ว ดังนั้น จุดประสงค์ของการพูดคือ การแสดงความสามารถในการถามและตอบคำถาม ไม่ใช่การพูดที่แท้จริง

สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะที่จำเป็น เพราะเป็นสิ่งที่มนุษย์ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากกว่าทักษะอื่น ๆ การพูดได้และพูดเป็นทำให้การใช้ทักษะอื่น ๆ ง่ายขึ้น และการพูดนำไปสู่ปฏิสัมพันธ์อันดีระหว่างกันและกัน การสอนทักษะการพูด ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมในการฝึกการพูดที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวัน การฝึกพูดควรเริ่มจากง่ายไปหายากและให้โอกาสผู้เรียนทุกคนได้ฝึก

2.1.3 ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในการพูดภาษาอังกฤษ คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ ดังเช่น

Bartz (1989: 18-82) กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารคือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) และมีความเข้าใจธรรมชาติในการพูด
2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสารออกมา

Canale และ Swain (1980: 147) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ผู้ฟังสามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิด

ความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถในด้านนี้มีได้เพียงแค่ความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูดสามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อสร้างความสัมพันธ์ทางสังคมตลอดจนจุดประสงค์ในการส่งสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะสามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การโต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค (Discourse Competence) ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้ จะทำให้ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความเชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ในการพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพทางการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่เพียงพอ หากใช้กลวิธีในการแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดำเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

Carrall (1982: 135) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนาและรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญเท่านั้น (Extremely Limited User)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่คล่องแคล่ว ไม่สามารถสนทนาหรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความต่อเนื่อง (Marginal User)

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมายใจความหลัก แต่ยังมีข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำทางประกอบการพูด (Modest User)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราวที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการสนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้นการสนทนาใหม่ได้ (Competence User)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่างชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว มีความสามารถ ในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังขาดความมั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมในการโต้ตอบ และใช้กริยาท่าทางได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ใจความสำคัญ (Expert User)

สรุปว่า ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ให้เหมาะสมกับสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการเลือก กลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการสื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.1.4 การวัดและประเมินผลในการพูด

การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต้องคำนึงถึงองค์ประกอบความสามารถด้านการพูด เพื่อวัดความรู้ความสามารถของผู้เรียนในหลายๆ ด้าน เช่น การพูด การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความเข้าใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา ซึ่งสามารถทำได้หลายวิธี โดยสามารถดำเนินการได้ตั้งแต่ขั้นก่อนเรียน ระหว่างเรียน และหลังเรียน โดยให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่ผู้เรียนได้เรียนมาแล้ว ดังนั้น ผู้เชี่ยวชาญหลายท่านได้ใช้องค์ประกอบดังกล่าวข้างต้น มาใช้เป็นเกณฑ์การประเมินวัดความสามารถ โดยแบ่งเป็นระดับ ดังเช่น Clark (1972) กล่าวถึง ระบบการให้คะแนนวัดความสามารถ โดยแบ่งออกเป็น 4 ระดับ เริ่มจากระดับที่ 1 จนถึงระดับที่ 4 โดยแบ่งเป็นหัวข้อดังต่อไปนี้

การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 ยังพูดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ออกเสียงผิดบ่อยมาก และฟังไม่เข้าใจ

ระดับที่ 3 ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 ออกเสียงถูกต้องพูดได้

คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ใช้คำศัพท์ผิดและโต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 ใช้คำศัพท์ผิดบ่อยมาก แต่ใช้ถูกต้องในสถานการณ์ต่างๆ ได้

ระดับที่ 3 สื่อความหมายได้เป็นส่วนใหญ่ เลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม

ระดับที่ 4 สื่อความหมายได้ และใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสมกับสถานการณ์

ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิด ไม่สามารถสื่อสารได้

ระดับที่ 2 ใช้ไวยากรณ์เบื้องต้นผิด วลีถูกต้องบ้าง

ระดับที่ 3 ใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

ระดับที่ 4 ไม่มีข้อผิดพลาดทั้งในการเลือกใช้คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษา

ความคล่องแคล่ว (Fluency)

ระดับที่ 1 พูดแล้วหยุดคิดนาน พูดไม่ต่อเนื่อง โต้ตอบการสนทนาไม่ได้

ระดับที่ 2 โต้ตอบสนทนาไม่ได้ แต่พยายามพูดต่อ โดยการเริ่มต้นใหม่

ระดับที่ 3 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ แต่ก็มีสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 4 พูดต่อเนื่อง ราบรื่นเป็นธรรมชาติ มีความคล่องแคล่วต่อเนื่องในการสนทนา หยุดได้ถูกจังหวะ เช่นเดียวกับเจ้าของภาษา Harris (1990:84) กล่าวถึงเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูด โดยแบ่งเกณฑ์การให้คะแนน 5 อย่างคือ การออกเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา และความเข้าใจ โดยแต่ละเกณฑ์มีการประเมินผล 5 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation)

ระดับที่ 1 มีปัญหาทางการออกเสียงมาก จึงทำให้ไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่พูด ได้เลย

ระดับที่ 2 มีปัญหาในการออกเสียงมากยากแก่การทำความเข้าใจในคำพูดได้ผู้ฟังจะต้องถามซ้ำ

ระดับที่ 3 มีปัญหาในการออกเสียงน้อย ผู้ฟังจะต้องตั้งใจฟังจึงจะสามารถเข้าใจได้ มีการออกเสียงผิดทำให้ผู้ฟังสับสนในบางครั้ง

ระดับที่ 4 ผู้พูดออกเสียงได้ดี แต่ก็มีปัญหาในการออกเสียงอยู่บ้าง แต่ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสาร

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถออกเสียงได้ดีเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

2. ไวยากรณ์ (Grammar)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายให้เข้าใจได้ เนื่องจากใช้ไวยากรณ์ผิด และเรียงลำดับคำไม่ถูกต้อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ง่าย ๆ ได้ แต่มักจะใช้ไวยากรณ์และการเรียงลำดับคำผิดบ่อยๆ ทำให้ฟังเข้าใจยาก

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดบ่อยครั้ง จนทำให้เข้าใจความหมายของประโยคที่พูดผิดไป

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ผิดอยู่บ้าง แต่สื่อความหมายได้ถูกต้อง

ระดับที่ 5 ผู้พูดใช้ไวยากรณ์ตลอดจนเรียงลำดับคำโดยมีข้อผิดพลาดน้อยมากและสามารถแก้ไขข้อบกพร่องใหม่ได้อย่างถูกต้อง

3. คำศัพท์ (Vocabulary)

ระดับที่ 1 ผู้พูดไม่สามารถสื่อความหมายได้เพราะไม่มีความรู้ด้านคำศัพท์

ระดับที่ 2 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด เนื่องจากมีความรู้ด้านคำศัพท์อย่างจำกัด ทำให้ยากแก่การทำ ความเข้าใจความหมายของประโยคที่พูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดใช้คำศัพท์ผิด ในประโยคที่ใช้ในการสนทนา เนื่องจากผู้พูดมีปัญหาในการคิดหาคำศัพท์ มาใช้ในการสื่อสาร

ระดับที่ 4 ผู้พูดใช้คำศัพท์ไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสมกับสถานการณ์เป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ วลี และสำนวนได้อย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

ภาษา

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency)

ระดับที่ 1 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนาเป็นเวลานานมาก จึงทำให้การสนทนาไม่รู้เรื่อง

ระดับที่ 2 ผู้พูดมีการหยุดเว้นช่องในการสนทนา บ่อยครั้งเพราะมีความรู้จำกัดในการใช้ภาษา

ระดับที่ 3 ผู้พูดมีความคล่องแคล่วในการพูดไม่มากนัก เนื่องจากติดขัดเรื่องการใช้ภาษา

ระดับที่ 4 ผู้พูดมีความเร็วและความคล่องแคล่วในการพูด แต่มีการสะดุดเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดมีความสามารถในการพูดอย่างคล่องแคล่วเทียบเท่าเจ้าของภาษา

5. ความเข้าใจ (Comprehension)

ระดับที่ 1 ผู้ฟังไม่สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้พูดสื่อสาร ผู้พูดไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อความหมายให้เข้าใจได้

ระดับที่ 2 ผู้พูดติดขัดในการพูด มักจะพูดซ้ำๆ เนื่องจากใช้เวลาในการหาคำพูด

ระดับที่ 3 ผู้พูดเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด และพูดสนทนาได้เป็นส่วนมาก แต่ค่อนข้างช้า

ระดับที่ 4 ผู้พูดสามารถพูดให้ผู้ฟังเข้าใจได้ครบถ้วน แต่มีการพูดข้อความซ้ำเป็นบางครั้ง

ระดับที่ 5 ผู้พูดสามารถสื่อสารให้ผู้ฟังเข้าใจได้ทั้งหมด โดยไม่มีปัญหา

สรุปได้ว่า จากข้อมูลดังกล่าวสิ่งที่ใช้ในการประเมินระดับภาษาที่ใช้ทักษะการพูดเพื่อการสื่อสาร สามารถประเมินได้จาก การออกเสียงได้อย่างเหมาะสม การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างเหมาะสม กับ

สถานการณ์ การใช้ไวยากรณ์ได้อย่างถูกต้อง มีความคล่องแคล่วในการพูด และเกิดความเข้าใจในการสื่อสารระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเกณฑ์การประเมินผลความสามารถในการพูดของ Harris มาปรับใช้ เพื่อให้เหมาะสมกับการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

2.2 แบบฝึกทักษะ

2.2.1 ความหมายแบบฝึกทักษะ

จากการศึกษาเอกสารต่างๆ ได้กล่าวว่าแบบฝึกจัดเป็นนวัตกรรมทางการศึกษาอย่างหนึ่งแบบฝึกมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอนวิชาทักษะ การใช้แบบฝึกพัฒนาการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้สอนและนักศึกษาพบข้อบกพร่องทางการเรียนการสอนและแก้ไขข้อบกพร่องนั้น มีผู้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกไว้ ดังนี้

แบบฝึก ซึ่งมีชื่อเรียกว่า แบบฝึกบ้าง แบบฝึกเสริมทักษะบ้าง แบบฝึก หมายถึง สื่อการเรียนการสอนที่จัดทำขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษา ได้ฝึกทักษะจนเกิดความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของบทเรียนนั้น

อัจฉรา ชิวพันธ์ และคณะ กล่าวถึงแบบฝึกทางภาษาสรุปได้ว่า แบบฝึกทางภาษาหมายถึง สิ่งที่สร้างขึ้นเสริมสร้างความเข้าใจทางภาษาตามแนวหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ และเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ได้ถูกต้อง

อ้อมน้อย เจริญธรรม (2533:45) ให้ความหมายแบบฝึกว่า เป็นแบบฝึกที่ช่วยให้การสอนของครูและการเรียนของนักเรียนประสบผลสำเร็จเมื่อผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกหัดจนเกิดความเข้าใจและเกิดความชำนาญ

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2525 ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า “แบบฝึกหมายถึงแบบตัวอย่าง ปัญหา หรือคำสั่งที่ตั้งขึ้นเพื่อให้นักเรียนฝึกตอบ”

ส่วน ชัยยงค์ พรหมวงศ์ กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกหมายถึง สิ่งที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียน มีลักษณะเป็นแบบฝึกหัดที่ครอบคลุมกิจกรรมที่นักเรียนพึงกระทำจะแยกกันเป็นหน่วยหรือจะรวมเล่มก็ได้

จากความหมายของแบบฝึกดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบฝึก หมายถึงสื่อที่ใช้ประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนหรือสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่ผู้เรียน และช่วยให้นักเรียนได้ฝึกทักษะเพิ่ม

จนเกิดความชำนาญ และส่งผลให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยมีลักษณะเป็นแบบฝึกหัด ให้นักเรียนได้กระทำกิจกรรมโดยมีจุดมุ่งหมาย เพื่อพัฒนาความสามารถของนักเรียนให้ดีขึ้น

2.2.2 ความสำคัญแบบฝึกทักษะ

Petty (อ้างถึงใน เพียงจิต, 2529: 18 – 20) ได้กล่าวว่า แบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมจากหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ แบบฝึกเป็นสิ่งที่ทำขึ้นอย่างเป็นระเบียบ ระบบ ช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาดีขึ้น และช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน แบบฝึกเป็นสื่อที่สามารถพัฒนาการเรียนของนักเรียนได้ เป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนการสอน คือ เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้เป็นเครื่องมือวัดผล และประเมินผลการเรียนในแต่ละครั้ง ช่วยให้ครูทราบความก้าวหน้าหรือข้อบกพร่องของนักเรียน และช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในการเรียน

วีระ ไทยพานิช (2528 : 11) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ที่เกิดจากการกระทำจริง เป็นประสบการณ์ตรงที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ทำให้นักเรียนเห็นคุณค่าของสิ่งที่เรียน สามารถเรียนรู้ และจดจำสิ่งที่เรียนได้ดีและนำไปใช้ในสถานการณ์เช่นเดียวกันได้

เขาวนิ เกิดเพทางค์ (2524 : 23) ได้กล่าวถึงความสำคัญของแบบฝึกไว้ว่า “แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนเกิดความสนใจ และช่วยให้ครูทราบผลการเรียนของนักเรียนอย่างใกล้ชิด”

ความสำคัญของแบบฝึกสรุปได้ว่า แบบฝึกเป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมจากหนังสือเรียน แบบฝึกเป็นสิ่งที่ทำขึ้นอย่างเป็นระเบียบ ระบบ ช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาดีขึ้น และช่วยเสริมทักษะทางภาษาให้คงทน แบบฝึกเป็นสื่อที่สามารถพัฒนาการเรียนของนักเรียนได้

2.2.3 การสร้างแบบฝึกทักษะ

ฮารอส (Haress อ้างถึงใน อังศุมาลิน เพิ่มผล, 2542 : 14) ได้กล่าวถึงหลักการสร้างแบบฝึกว่าแบบฝึกจะต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับผู้เรียน และควรสร้างโดยอาศัยหลักจิตวิทยาในการแก้ปัญหา และการตอบสนองไว้ดังนี้

1. สร้างแบบฝึกหลายๆ ชนิด เพื่อเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ
2. แบบฝึกที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องให้ผู้เรียนสามารถพิจารณาได้ว่าต้องการให้ผู้เรียนทำอะไร
3. ให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เรียนรู้จากการเรียนมาตอบในแบบฝึกให้ตรงตามเป้าหมาย
4. ให้ผู้เรียนตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงความสามารถและความเข้าใจในการฝึก

5. กำหนดให้ชัดเจนว่าจะให้ผู้เรียนตอบแบบฝึกแต่ละชนิด แต่ละรูปแบบด้วยวิธีการตอบอย่างไร

ถวัลย์ มาศจรัส (2546 : 20) ได้กล่าวถึงการสร้างและจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียด เพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
4. สร้างแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ และส่วนประกอบอื่นๆ เช่น แบบทดสอบก่อนฝึก บัตรคำสั่ง ขั้นตอนกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติ แบบทดสอบหลังเรียน

5. นำแบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะ ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ปรับปรุง พัฒนา ให้สมบูรณ์
 วรรณถ พ่วงสุวรรณ (2518 : 34 – 37) ได้ให้หลักการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะไว้ดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ชั้นต่าง ๆ ในการสร้าง
 - 3.1 ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาหลักจิตวิทยาของเด็กและจิตวิทยาการเรียนการสอน
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึกเสริมทักษะ
 - 3.5 วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบให้สัมพันธ์กับโครงเรื่อง
 - 3.6 เลือกเนื้อหาต่างๆที่เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกเสริมทักษะให้ครบตามที่กำหนด

เกสร รongเดช (2522 : 36 – 37) ได้เสนอแนะแนวทางในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะดังนี้

1. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน คือ ไม่ง่ายไม่ยากจนเกินไป
2. เรียงลำดับแบบฝึกเสริมทักษะจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากการฝึกออกเสียงเป็นพยางค์ คำ วลี ประโยค และคำประพันธ์
3. แบบฝึกเสริมทักษะบางแบบควรใช้ภาพประกอบ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการฝึก และจะช่วยขจัดให้ติดตามต่อไปตามหลักของการจูงใจ
4. แบบฝึกเสริมทักษะที่สร้างขึ้นเป็นแบบฝึกสั้นๆง่ายๆใช้เวลาในการฝึกประมาณ 30-45 นาที
5. เพื่อป้องกันความเบื่อหน่าย แบบฝึกต้องมีลักษณะต่าง ๆ เช่น ประสมคำจากภาพ เล่นกับบัตรภาพ เดิมคำลงในช่องว่าง อ่านคำประพันธ์ ฟังร้องเพลง และใช้เกมต่าง ๆ ประกอบ

บ็อค (Bock 1993 : 3) ได้ให้ข้อพิจารณาในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ให้ชัดเจน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้ทราบจุดมุ่งหมายของแบบฝึกเสริมทักษะ
2. ให้อยู่ละเอียดต่างๆ เช่น คำแนะนำในการทำแบบฝึกเสริมทักษะหรือขั้นตอนในการทำอย่างละเอียด
3. สร้างแบบฝึกเสริมทักษะให้มีรูปแบบที่หลากหลาย เพื่อสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียนมากที่สุด เช่น แบบฝึกเสริมทักษะอาจใช้รูปแบบง่ายๆ โดยเริ่มจากการให้นักเรียน ตอบคำถามในลักษณะถูกผิด จนถึงการให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น
4. แบบฝึกเสริมทักษะควรสร้างความเข้าใจให้กับนักเรียน เช่น การให้นักเรียนเขียนเรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นลงในตารางหรือแผนภูมิที่กำหนดให้

จากแนวคิดข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะควรมีหลักใน การสร้างดังนี้

1. ต้องยึดหลักจิตวิทยาการเรียนรู้และพัฒนาการของผู้เรียนในแต่ละวัย ต้องคำนึงถึงความสามารถ ความสนใจ แรงจูงใจของนักเรียน
 2. ต้องตั้งจุดประสงค์ในการฝึกว่าต้องการฝึกเสริมทักษะใด เนื้อหาใด ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อะไร
 3. แบบฝึกเสริมทักษะต้องไม่ยากไม่ง่ายจนเกินไป คำนึงถึงความสามารถของเด็กและต้องเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก
 4. ต้องศึกษาขั้นตอนต่างๆ ในการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะ ปัญหาและข้อบกพร่องของนักเรียน
 5. แบบฝึกเสริมทักษะต้องมีคำชี้แจง และควรมีตัวอย่างเพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจมากขึ้น และสามารถทำได้ด้วยตนเอง
 6. แบบฝึกเสริมทักษะควรมีหลายรูปแบบ หลายลักษณะ เพื่อจูงใจในการทำ ทำให้นักเรียนมีความรู้สึกรู้ว่ามีจำนวนไม่มาก
 7. ควรมีรูปภาพประกอบที่สวยงามเหมาะสมกับวัยของเด็ก
 8. ควรใช้ภาษาสั้น ๆ ง่าย ๆ ไม่ว่าจะป็นเนื้อหาหรือคำสั่ง
 9. ควรมีการทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่องต่าง ๆ ก่อนนำไปใช้จริง
 10. ควรจัดทำเป็นรูปเล่ม ซึ่งสามารถเก็บรักษาได้ง่าย นักเรียนสามารถนำมาทบทวนก่อนสอบได้
- จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า หลักในการสร้างแบบฝึกควรสร้างให้ตรงกับจุดประสงค์ที่ต้องการฝึกมีความเหมาะสมต่อพัฒนาการของผู้เรียน สนองความสนใจและคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลจัดทำให้จบเป็นเรื่องราว การประเมินผลแจ้งผลความก้าวหน้าในการฝึกให้ผู้เรียนทราบทันทีทุกครั้ง

2.2.4 ลักษณะแบบฝึกที่ดี

การสร้างแบบฝึกทักษะให้ได้คุณภาพนั้น ต้องอาศัยการศึกษาค้นคว้าลักษณะของแบบฝึกที่ดีที่มีนักการศึกษาได้สร้างไว้ เพื่อนามาเป็นข้อมูลในการสร้างแบบฝึกทักษะ

สมชัย ไชยกุล (2526: 14 – 15) สรุปถึงลักษณะแบบฝึกทักษะที่ดีจะต้องสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอน ไม่ใช่ทดสอบว่านักเรียนเรียนรู้อะไรบ้าง ควรเกี่ยวข้องกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่สอนเรื่องเดียว เป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ข้อความที่นำมาฝึกควรสั้น กระตุ้นให้เกิดการตอบสนองที่พึงปรารถนาและในแบบฝึกที่เกี่ยวกับโครงสร้างของหลักภาษา ไม่ควรใช้คำศัพท์มากนักหรืออาจจะบุกลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีเป็นข้อๆดังนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่ง หรือตัวอย่างแสดงวิธีทำที่ใช้ไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก

2. ตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึก

3. ภาษาและภาพควรเหมาะสมกับวัย และพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. ควรฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่องไม่ควรยาวเกินไป มีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อสร้างความสนใจ

5. แบบฝึกต้องมีความถูกต้อง อย่าให้มีข้อผิดพลาด

6. การฝึกแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลา และสร้างความสนใจของผู้เรียน

7. การสร้างแบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบเพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจได้กว้างขวาง และส่งเสริมให้เกิดความคิด

8. ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาได้ด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือสิ่งที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น และสามารถนำความรู้ไปใช้

9. ควรจะเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กเก่ง และในขณะเดียวกัน ก็เป็นแบบซ่อมเสริมสำหรับเด็กอ่อน

นิตยา ฤทธิโยธี (2520 : 1) ได้กล่าวถึงลักษณะที่ดีของแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่าแบบฝึกเสริมทักษะต้องเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับระดับ วัย หรือความสามารถของเด็ก มีคำชี้แจงสั้น ๆ ที่ทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่าย ใช้เวลาเหมาะสมหรือใช้เวลาไม่นาน และเป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

สามารถ มีศรี (2530 : 28) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีต้องเกี่ยวกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน มีคำสั่งและคำอธิบาย มีคำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีรูปแบบที่น่าสนใจและมีกิจกรรมที่หลากหลายรูปแบบ

โรจนา แสงรุ่งระวี (2531 : 22) กล่าวว่า แบบฝึกเสริมทักษะที่ดีนอกจากมีคำอธิบายชัดเจนแล้ว ควรเป็นแบบฝึกสั้น ๆ ใช้เวลาในการฝึกไม่นานเกินไปและมีหลายรูปแบบ

สรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะที่ดีนั้นมีลักษณะใกล้เคียงกันจะต้องสร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่จะสอน ไม่ใช่ทดสอบว่านักเรียนเรียนรู้อะไรบ้าง ควรเกี่ยวข้องกับโครงสร้างเฉพาะของสิ่งที่สอนเรื่องเดียว เป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว ซึ่งครูต้องศึกษาและนำมาใช้ในการสร้าง เพื่อให้ได้แบบฝึกทักษะที่ดีเมื่อนำไปใช้กับนักเรียนแล้วจะก่อให้เกิดผลสำเร็จได้เป็นอย่างดี

2.2.5 ประโยชน์แบบฝึกทักษะ

Green และ Petty (1971: 80) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ ดังนี้

1. ใช้เสริมหนังสือแบบเรียนในการเรียนทักษะ
2. เป็นสื่อการสอนที่ช่วยแบ่งเบาภาระของครู
3. เป็นเครื่องมือที่ช่วยฝึกฝนและส่งเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่จะต้องได้รับการดูแลและเอาใจใส่จากครูด้วย
4. แบบฝึกที่สร้างขึ้นโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลจะเป็นการช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จ ตามระดับความสามารถของเด็ก
5. จะช่วยเสริมทักษะให้คงอยู่ได้นาน
6. เป็นเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังจบบทเรียนแต่ละครั้ง
7. แบบฝึกที่จัดทำเป็นรูปเล่มจะอำนวยความสะดวกแก่นักเรียนในการเก็บรักษาไว้เพื่อทบทวนด้วยตนเองได้
8. ช่วยให้ครูมองเห็นปัญหาและข้อบกพร่องในการสอน ตลอดจนทราบปัญหาและข้อบกพร่องและจุดอ่อนของนักเรียน ช่วยให้ครูสามารถแก้ปัญหาได้ทันที่
9. ช่วยให้เกิดมีโอกาสฝึกทักษะได้อย่างเต็มที่

10. แบบฝึกทักษะที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยครูประหยัดเวลา และแรงงานในการสอน การเตรียมการสอน การสร้างแบบฝึกทักษะ และช่วยให้นักเรียนประหยัดเวลาในการลอกโจทย์แบบฝึกหัด

จากความสำคัญของแบบฝึกดังกล่าว สรุปได้ว่า แบบฝึกนั้นช่วยให้นักเรียนได้ทบทวนและฝึกฝนตนเองอยู่เสมอ และยังช่วยให้ครูทราบถึงสภาพปัญหาและข้อบกพร่องในการสอน และตัวนักเรียน ทำให้ครูสามารถแก้ไขได้ทันที่ และยังช่วยประหยัดแรงงาน และเวลาในการเตรียมการสอนของครูอีกด้วย

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.3.1 งานวิจัยในประเทศ

สมเพลิน ชนะพจน์ (2557) ได้ทำการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาธุรกิจค้าปลีก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ โดยใช้บทฝึก การสนทนาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นปวช.1 กลุ่ม A สาขา ธุรกิจค้าปลีก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่เรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 กลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการ วิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ ในระดับชั้น ปวช.1/15 สาขาวิชาค้าปลีก จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่ายในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยในครั้งนี้เครื่องมือ/วิธีการที่ใช้ ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ 3 ชุด 2) แบบสังเกตพฤติกรรมกรพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในลักษณะแบบประเมิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน โดยการหาค่า t-test แบบ Paired t-test ผลการวิจัย พบว่า ผลการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลัง การทดลองสูงกว่าความสามารถดังกล่าวก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการความสามารถ ด้านการพูดหลังการใช้ กิจกรรมการพูด เพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับ ผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมกรพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

สุจิตรา แด้มศรี (2557) ได้ทำการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกบทสนทนา โดยจุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้ (1) เพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน (2) เพื่อศึกษา ผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาที่เรียนวิชาทักษะพัฒนาเพื่อการสื่อสาร 1 (3000-1201) ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2556 และ (3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการกับ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปี การศึกษา 2557 จำนวน 12 คน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนในการพูดภาษาอังกฤษให้มีความก้าวหน้า มีความมั่นใจ กล้าแสดงออกและสามารถนำไปใช้ในในชีวิตจริง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่แบบฝึกบทสนทนา จำนวน

5 ชุด รวม 16 บท และแบบสังเกตพฤติกรรมในการพูดที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบค่าที (t-test แบบ one sample) ผลการศึกษาพบว่า

1. ผลการพัฒนาทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ปีที่ 1 จำนวน 12 คน มีการพัฒนาทักษะการพูดดีขึ้น และเมื่อพิจารณาคะแนนพัฒนาการ พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างทุกคนมีพัฒนาการที่ดีขึ้น และพฤติกรรมของนักเรียนจะเกิดทักษะในการสนทนาภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น

2. ผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาในกิจกรรมการเรียนการสอนคะแนนการพูดภาษาอังกฤษของ นักศึกษาก่อนการสอนโดยใช้แบบฝึกบทสนทนา สอบได้ 3-8 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเป็น 5.21 คะแนน ส่วน การพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้แบบฝึกบทสนทนา สอบได้ 5-10 คะแนน มีค่าเฉลี่ยเป็น 7.58 คะแนน

3. ผลการประเมินความพึงพอใจ นักศึกษาให้ความสนใจและกระตือรือร้นต่อการเรียนมากขึ้น นักศึกษาสามารถพัฒนาทักษะการพูด ภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องและทำให้มีความเชื่อมั่นในการอ่านออกเสียง เกิดความเข้าใจในการเรียนมากยิ่งขึ้น

สรุปได้ว่า งานวิจัยข้างต้น ชี้ให้เห็นว่า การสอนโดยใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนา ทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ ใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ

2.3.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

หวาง เซง จุน (Wang Cheng-Jun, 2006 :56-80) ได้ศึกษาผลการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ในวิชาภาษาอังกฤษ โดยทางการศึกษาปัญหา พบว่ามี 2 สาเหตุหลักคือ การใช้ภาษาของนักศึกษาอยู่ในระดับ ต่ำกว่าเกณฑ์และเกิดความล้มเหลวในการสื่อสารขั้นพื้นฐาน โดยเปรียบเทียบผลการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชาวจีน ระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยชองกิง นอร์มอล จำนวน 2 กลุ่มๆ ละ 38 และ 36 คน โดย กลุ่มทดลองได้รับการสอนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร และกลุ่มควบคุมสอนแบบเดิม ผลการทดสอบพบว่า นักศึกษาทั้งสองกลุ่มมีพัฒนาการแตกต่างกัน กลุ่มที่สอนโดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสารทำให้นักศึกษามี พัฒนาการด้านการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ

Fahmongkolchai (2011) และ Sursattayawong (2006) ได้กล่าวไว้ว่า สาเหตุที่ผู้พูดไม่สามารถ สื่อสารเป็น ภาษาอังกฤษได้นั้น เนื่องจาก ผู้พูดมีความรู้ด้านคำศัพท์ ไม่เพียงพอ ทำให้เมื่อต้องพูด ภาษาอังกฤษ ผู้พูดนึก คำศัพท์ไม่ออก ไม่สามารถเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับ สถานการณ์ รวมถึงการใช้ ไวยากรณ์ที่ไม่ถูกต้อง ทำให้ผู้พูดเกิดความกลัวเมื่อต้อง พูดกับชาวต่างชาติ

Soureshijani and Riahipour (2012) พบว่า ในชั้นเรียนที่มีนักเรียนเยอะ เกิดไป อาจารย์ผู้สอนมักจะให้ความสนใจกับนักเรียนที่ เก่งกว่าขณะเดียวกันจะไม่สนใจนักเรียนที่มีความสามารถอ่อนกว่า ซึ่งจะทำให้นักเรียนขาดโอกาสในการฝึกฝนทักษะในชั้นเรียน

สรุปได้ว่าทั้งงานวิจัยในประเทศและต่างประเทศชี้ให้เห็นว่า การสอนโดยการใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ เพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงกว่าการสอนโดยไม่ใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในชั้นเรียนครั้งนี้เป็นการศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินและเก็บรวบรวมข้อมูลในการศึกษาค้นคว้า โดยมีขั้นตอนดำเนินงานดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ ภาคเรียนที่เรียนที่1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 10 ห้อง รวม 484 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่1/7 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชกการ จำนวน 48 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเป็นห้องเรียนที่ความสะดวกสามารถ เก่งปานกลาง อ่อน โดยใช้หน่วยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. บทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน
3. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยค้นคว้าตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

1. แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้และแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนศึกษา ซึ่งได้ดำเนินการสอนตามแนวทางการสื่อสาร โดยมีขั้นตอนดังนี้

1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2556 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ จุดประสงค์รายวิชา, มาตรฐานรายวิชา, คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ

1.2 กำหนดโครงสร้างของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ชุดแบบฝึกทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเวลาเรียน

1.3 จัดทำรายละเอียดของแผนการจัดการเรียนรู้ แต่ละแผนประกอบด้วยชื่อแผน หน่วยการเรียนรู้ เวลา ชื่อผู้สอน ชั้นเรียน มาตรฐานรายวิชา สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้สมรรถนะสำคัญ คุณลักษณะอันพึงประสงค์ สาระการเรียนรู้ กิจกรรม สื่อการเรียนรู้ การวัดผลและประเมินผล และบันทึกหลังการสอน

1.4 นำเสนอ แผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบและแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ ประกอบไปด้วย อาจารย์วิชาครู หงษ์บิน (หัวหน้าสำนักวิชาการ) อาจารย์กิตติกันต์ ธนบดีอำพน (หัวหน้าสาขาวิชาต่างประเทศ) และอาจารย์กันตชาติ เมธาโชติมณีกุล (หัวหน้าศูนย์วิจัย)

1.5 จัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้ในการวิจัยต่อไป

2. การสร้างแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการดำเนินการ ดังต่อไปนี้

2.1 ศึกษาหลักสูตรและเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน

2.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2556 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตลอดจนคู่มือการใช้หลักสูตร และหนังสือแบบเรียนที่เกี่ยวกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบฝึกบทสนทนา

2.3 ศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเลือกแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมและสามารถนำมาใช้จริงได้ โดยใช้เรื่อง I love traveling on a holiday

3. การสร้างแบบทดสอบบทสนทนาภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

3.1 ศึกษาหลักสูตรและเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษพื้นฐาน

3.2 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2556 กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ตลอดจนคู่มือการใช้หลักสูตร และหนังสือแบบเรียนที่เกี่ยวข้องกับทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกบทสนทนา

3.3 ศึกษาแนวทางการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ และเลือกแบบทดสอบก่อนเรียนหลังเรียนของบทสนทนาภาษาอังกฤษที่เหมาะสมในการทดสอบและสามารถนำมาใช้จริงได้

3.4 สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของบทสนทนาภาษาอังกฤษ

3.5 ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพด้านความถูกต้อง โดยอาจารย์ วิชาญ หงษ์บิน (หัวหน้าสำนักวิชาการ) อาจารย์กิตติกันต์ ธนบดีอำพน (หัวหน้าสาขาวิชาต่างประเทศ) และอาจารย์กนต์ชาติ เมธาโชติมณีกุล (หัวหน้าศูนย์วิจัย) และแก้ไขตามคำแนะนำก่อนนำไปปรับใช้จริงหากมีข้อผิดพลาด ทางผู้วิจัยก็จะปรับปรุงก่อนนำไปใช้ในการทดลอง โดยค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่าเท่ากับ >0.5

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ทำวิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยวิธีการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยได้ให้นักศึกษาทำแบบทดสอบทักษะการพูดจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษก่อนเรียน
2. ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
3. เก็บรวบรวมข้อมูลจากทุกแผนการจัดการเรียนรู้และจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ
4. นักศึกษาทำการทดสอบหลังเรียนจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ จากนั้นนำผลที่ได้ไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงของความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้
2. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่คะแนนเฉลี่ยและค่าร้อยละ ในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้

3. เปรียบเทียบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ โดยการใช้บทสนทนา ภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน สถิติที่ใช้ คือ t - test (Dependent Samples)

3.6 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพของแบบทดสอบทักษะการพูด

1.1 หาค่าความเที่ยงตรงของความสอดคล้องระหว่างคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) โดยใช้ สูตร ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคา. 2551: 107)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้

$\sum R$ แทน ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

2. สถิติพื้นฐาน

2.1 ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2545: 104)

$$P = \frac{f}{n} \times 100$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ

n แทน ความถี่ทั้งหมด

2.2 ค่าเฉลี่ย ใช้สูตรดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคา. 2551 : 124)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

\bar{X} = ค่าเฉลี่ยเลขคณิตของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum X$ = ผลรวมของข้อมูลในกลุ่มตัวอย่างหรือประชากร

N = จำนวน

2.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตรดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคา. 2551 :140)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N \sum x^2 - (\sum x)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S.D. = ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง

$\sum (X - \bar{X})$ = ผลรวมของคะแนนลบด้วยคะแนนเฉลี่ย

n = จำนวนข้อมูลทั้งหมดของกลุ่มตัวอย่าง

f = ค่าความถี่ของข้อมูล

3.วิเคราะห์ทดสอบสมมติฐาน โดยใช้สถิติ t – test (Dependent Samples)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤต

n แทน จำนวนคู่คะแนน

$\sum D$ แทน ผลรวมของผลต่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียน

D^2 แทน ผลต่างของคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียนยกกำลังสอง

$\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียน

$(\sum D)^2$ แทน กำลังสองของผลรวมของผลต่างคะแนนก่อนเรียนกับหลังเรียน

df แทน ความเป็นอิสระมีค่าเท่ากับ $N-1$

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัย การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.2 ลำดับขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

N แทน นักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

\bar{X} แทน ค่าเฉลี่ย

S.D. แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum D$ แทน ผลรวมต่างของคะแนนก่อนการทดสอบและหลังทดสอบ

$\sum D^2$ แทน ผลรวมต่างของคะแนนก่อนการทดสอบและหลังการทดสอบยกกำลังสอง

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที่ (t – Distribution)

*p แทน นัยสำคัญทางสถิติ

4.2. ลำดับขั้นตอนของการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

การเปรียบเทียบผลการทดสอบนัยสำคัญทางสถิติจากค่าเฉลี่ยของผลคะแนนการทดสอบการพัฒนาทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยี อรรถวิทย์พัฒนวิชาการ ก่อนเรียนและหลังเรียน

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเปรียบเทียบผลการทดสอบด้านการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาก่อนเรียนและหลังเรียน

ตารางที่ 4.1 การเปรียบเทียบผลการทดสอบด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาก่อนเรียน และ หลังเรียน

คะแนนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ	n	\bar{X}	S.D.	t	p
คะแนนก่อนเรียน	48	9.21	1.99	-21.40**	.000
คะแนนหลังเรียน	48	16.60	1.30		

**ค่า p มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มตัวอย่างจำนวน 48 คน โดยมีคะแนนเฉลี่ยด้านการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียน เท่ากับ 9.21 และหลังเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 16.60 พบว่า มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนเพิ่มขึ้น 7.39 คะแนน และมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่าคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ผู้วิจัยขอสรุปและอภิปรายผลดังนี้

5.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อการพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ

5.2 สมมติฐานของการวิจัย

ความสามารถทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน โดยใช้บทสนทนาในหนังสือเรียนของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตในการทำวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ ประชากรที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ ภาคเรียนที่เรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 10 ห้อง รวม 484 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยัพณิชยการ จำนวน 45 คน ซึ่งได้มาโดยการสุ่มแบบเป็นห้องเรียนที่ละความสามารถ เก่ง ปานกลาง อ่อน โดยใช้หน่วยสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ บทสนทนาภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะในการพูดภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาที่ดำเนินการ

ระยะเวลาในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2562
เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

สาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พุทธศักราช 2562 เรื่อง I love traveling on a holiday

5.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ
2. บทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน
3. แบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียน

5.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาค้นคว้าดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. หาค่าความเที่ยงตรงของความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์การเรียนรู้
2. คำนวณค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยและค่าร้อยละในการหาประสิทธิภาพของแผนการจัดการเรียนรู้
3. เปรียบเทียบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษในรายวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการ โดยการใ้ใช้บทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน สถิติที่ใช้ คือ t - test (Dependent Samples)

5.5 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์พัฒนชยการที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษจากบทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน มีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

5.6 อภิปรายผล

ผลจากการทำวิจัย เรื่อง นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ พาณิชย์การ สามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังต่อไปนี้

ผลการเปรียบเทียบทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษานักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยคะแนนทดสอบหลังเรียนสูงกว่าคะแนนทดสอบก่อนเรียน แสดงว่า นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรถวิทย์ พาณิชย์การ ที่ได้รับการสอนภาษาอังกฤษจากบทสนทนาภาษาอังกฤษในหนังสือเรียน มีทักษะด้านการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยสมเพลิน ชนะพจน์ (2557) ได้ทำการพัฒนาความสามารถภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้น ปวช.1 สาขาธุรกิจค้าปลีก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 วิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ โดยใช้บทฝึกการสนทนาภาษาอังกฤษ จุดมุ่งหมายของการวิจัยนี้ เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นปวช.1 กลุ่ม A สาขาธุรกิจค้าปลีก ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2557 ที่เรียนภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 กลุ่มตัวอย่างในการดำเนินการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนวิทยาลัยเทคโนโลยีปัญญาภิวัฒน์ ในระดับชั้นปวช.1/15 สาขาวิชาค้าปลีก จำนวน 15 คน ซึ่งได้มาจากวิธีการสุ่มอย่างง่ายในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยในครั้งนี้เครื่องมือ/วิธีการที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) ชุดฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ 3 ชุด 2) แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในลักษณะแบบประเมิน สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐานโดยการหาค่า t- test แบบ Paired t- test ผลการวิจัยพบว่า ผลการทดสอบสมมุติฐาน ปรากฏว่า ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาหลัง การทดลองสูงกว่าความสามารถดังกล่าวก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังนั้น จึงสรุปได้ว่านักศึกษามีพัฒนาการความสามารถ ด้านการพูดหลังการใช้กิจกรรมการพูด เพื่อการสื่อสารสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์ที่ได้จากแบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

จากการอภิปรายผล สรุปได้ว่า การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกบทสนทนานั้นทำให้นักศึกษามีความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นและยังทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้นในการเรียน ให้ความสำคัญกับการพูดภาษาอังกฤษ กล่าวพูดและกล้าแสดงออกมากขึ้น จึงส่งผลให้การวิจัยในครั้งนี้ประสบผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์ไปได้ด้วยดี

5.7 ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลไปใช้

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนั้น ผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อให้นักศึกษาสนใจในเนื้อหา และบทเรียนที่จะสอน อีกประการหนึ่งผู้สอนควรเสริมเกมและกิจกรรมที่สนุกสนาน โดยมีรางวัลดึงดูดความสนใจของนักศึกษาซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเสริมทักษะของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการสร้างแบบฝึกทักษะในด้านอื่น ๆ ต่อไปตามสภาพปัญหาที่ผู้วิจัยค้นพบ ไม่ว่าจะเป็นทักษะการอ่าน การฟัง และการพูด ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นทักษะที่สำคัญทั้งสิ้น และเมื่อทราบปัญหาต่าง ๆ ของผู้เรียนและจัดทำแบบฝึกทักษะนั้น ๆ จนผู้เรียนสามารถนำทักษะนั้นไปใช้ได้ถูกต้อง

2. ควรมีการศึกษาวิธีการสร้างแบบฝึกทักษะต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับเนื้อหาของผู้เรียน เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน เพื่อให้ชุดฝึกนั้นสามารถดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่ได้รับไปใช้ได้จริง

ภาคผนวก

คะแนนเฉลี่ยทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษของนักศึกษารายบุคคลระดับชั้นระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ชั้นปีที่1/7ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยใช้บทสนทนา

คนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20คะแนน)	ผลต่าง (D)	ผลต่าง ² (D ²)
1	4	15	11	121
2	6	16	10	100
3	6	16	10	100
4	7	15	8	64
5	7	17	10	100
6	7	17	10	100
7	7	18	11	121
8	7	18	11	121
9	7	19	12	144
10	8	14	6	36
11	8	16	8	64
12	8	16	8	64
13	8	17	9	81
14	8	17	9	81
15	8	17	9	81
16	8	17	9	81
17	8	18	10	100
18	8	18	10	100
19	9	15	6	36
20	9	16	7	49
21	9	16	7	49
22	9	16	7	49
23	9	17	8	64

คนที่	ก่อนเรียน (20 คะแนน)	หลังเรียน (20คะแนน)	ผลต่าง (D)	ผลต่าง ² (D ²)
24	9	17	8	64
25	9	18	9	81
26	9	18	9	81
27	9	19	10	100
28	10	16	6	36
29	10	16	6	36
30	10	17	7	49
31	10	17	7	49
32	10	17	7	49
33	10	18	8	64
34	10	18	8	64
35	11	14	3	9
36	11	15	4	16
37	11	16	5	25
38	12	15	3	9
39	12	19	7	49
40	13	17	4	16
41	14	17	3	9
42	10	15	5	25
43	11	15	4	16
44	12	16	4	16
45	10	16	6	36
46	12	19	7	49
47	10	15	5	25
48	12	16	4	8

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). เอกสารประกอบหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน. พ.ศ. 2562, คู่มือ
การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : บริษัท พัฒนาวิชาการ
(2535)จำกัด
- คุณทึลย์ ไวยวณิช. (2545 : 1). หลักการพูด กรุงเทพฯ : โอ.เอส พรินติ้ง เฮ้า.
- กศยา แสงเดช. (2548 : 136) บทเรียนสำเร็จรูป คู่มือการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียน
เป็นสำคัญระดับประถมศึกษา.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แมค จำกัด, 2545
- เกสร รองเดช.(2522 : 36 – 37).สร้างแบบฝึกการอ่านออกเสียงพยัญชนะ “ง” “พ” “ผ” “คว”
“ขว” สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดนครศรีธรรมราช.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์
มหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2552
- จิราพร ทยากรณ์นันท.(บทคัดย่อ : 2554). รายงานผลการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษ เรื่องการ
บอกทิศทางทางท่องเที่ยวในเมืองยะลาโดยใช้ชุดแบบฝึกและวิธีการเรียนรู้โดยใช้สถานการณ์จำลอง
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเทศบาล 5 (บ้านเก่า) เทศบาลนครยะลา จังหวัดยะลา
- เขาวนีย์ เกิดเพทางค์.(2524 : 23).เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยใช้
แบบฝึกกับไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพรานพร้าว อำเภอศรีเชียงใหม่
จังหวัดหนองคาย.กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- เตือนใจ เฉลิมกิจ.(2545 : 57). การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการใช้สมองเป็น
ฐานตามหลักการของอิริค เจนเซน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์คณะศึกษาศาสตร์.มหาวิทยาลัย
บูรพา.
- ถวัลย์ มาศจรัส.(2546 : 20). แบบฝึกหัด แบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ผู้เรียนและการจัดทำ.
ผลงานวิชาการของข้าราชการครูและบุคลากรทางการศึกษา.พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ : ชารอัคร.
2550
- นิตยา อุทธิโยธี.(2520 : 1). การทำและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ. เอกสารเผยแพร่ความรู้ทางการ
สอนภาษาไทย หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2545: 104). การวิจัยเบื้องต้น ฉบับปรับปรุง. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สุวีริยา
สาสน์.ประชุม รอดประเสริฐ. (2535). บริหารโครงการ.กรุงเทพฯ : เนติกุล

บรรณานุกรม (ต่อ)

- เบญจลักษณ์ อึ้งสืบเชื้อ. (2540 : 20). ภาษาอังกฤษปฏิบัติงาน : การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดของนักเรียนในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารโดยผ่านกระบวนการฝึกงาน แผนกส่วนหน้าในโรงแรม. สารานิพนธ์ ศศ.ม (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร
- เปรมจิต บิท. (2551: 3). ภาษาอังกฤษพื้นฐานสำหรับคนทำงาน. กรุงเทพฯ : กิฟท์แอนด์กิฟท์.
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550 : 163). สูดยอวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์ พิมพ์ครั้งที่ 1
- โรจนา แสงรุ่งระวี .(2531 : 22). ผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำด้วยการใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.กรุงเทพฯ : วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- วรรณาด พวงสุวรรณ .(2518 : 34 – 37). การสร้างแบบฝึกการผันวรรณยุกต์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วีระไทย พานิช .(2528 : 11). โสตทัศนศึกษาเบื้องต้น.กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2558
- สมชัย ไชยกุล.(2526: 14 – 15). การสร้างแบบฝึกการออกเสียงคำที่สะกดด้วยแม่กด กกและแม่กบ สำหรับนักเรียนที่มีภาษามลายู ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดยะลา.วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิตสาขาวิชาการสอนภาษาไทย. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- สมบัติ ท้ายเรือคา. (2551 : 124). การวิจัยทางการศึกษาเบื้องต้น. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2547.
- สุจิตรา สวัสดิ์วงษ์. (2539:47). กิจกรรมการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์.(2532 : 55-56). การสอนทักษะภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม (ต่อ)

สุมิตรา อังวัฒนกุล. (2540 : 16). วิธีการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย

อวยชัย ผลามาต (2542 หน้า 1-2). วาทกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 3 : สถาบันราชภัฏภูเก็ต

อ้อมน้อย เจริญธรรม. (2533:45). เปรียบเทียบความสามารถในการออกเสียงร้อยแก้วภาษาไทยของ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้แบบฝึกกับการสอนปกติ (ปริญญาโท กศ.ม.).
มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2539 : 316). รายงานวิจัยเรื่องระดับทักษะภาษาของนักเรียนไทย. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์ราชวิทยาลัย

Ellis; Johnson. (1944:39). Teaching Business English. Oxford University Press.

Wang Cheng-Jun, (2006 :56-80). Designing Communicative Takes for College English
Courses. Retrieved December 5th, 2007.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล	อาจารย์ภัทราภรณ์ นิลนวล
วัน เดือน ปีเกิด	2 กันยายน 2535
สถานที่เกิด	จังหวัดกาฬสินธุ์
วุฒิการศึกษา	
ระดับปริญญาตรี	ครุศาสตรบัณฑิต ภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
การงานปัจจุบัน	อาจารย์สาขาวิชาภาษาต่างประเทศ วิทยาลัยเทคโนโลยีอรรณพวิทยพัฒนา